

TAFSIR AV Kapitel 108, al-Kawthar ~ Överflödet

Kapitel 108, Al-Kawthar ~ Överflödet

Beskrivning: När Profeten Muhammed förlorade sin son, hånade en motståndare som hatade honom honom och sade att han var "avskuren" utan efterkommande. Detta mekanska kapitel uppenbarades för att trösta Profeten.

Inledning:

Detta kapitel handlar uteslutande om Profeten Muhammed, må Guds nåd och välsignelser vara över honom, och syftar till att uppmuntra honom och försäkra honom om ljusare utsikter i hans kamp. Det ger en glimt av hans liv och hans missions gång under den tidiga perioden i Mekka. I det hotar Gud hans fiender med undergång samtidigt som Han leder Profeten till tacksamhetens väg. Det behandlar de intriger och förolämpningar som riktades mot honom och det gudomliga budskap han förmedlade. Kapitlet är ett exempel på Guds beskydd av Sin tjänare, Profeten Muhammed, och de få som följde honom och trodde på Gud.

Bakgrund

Bland Quraysh-folket, den arabiska stam som kontrollerade Mekka, fanns

det människor som betraktade Profeten och hans mission med viss fiendlighet. De tog till hån mot honom för att avskräcka folket från att lyssna till det gudomliga budskap han försökte förmedla. De sade om Profeten att han var en man utan efterkommande, med hänvisning till hans söners död. En av dem sade en gång: "Bry er inte om honom; han kommer att dö utan ättlingar och då är hans mission slut."

Sådana hån hade stor påverkan på den arabiska samhällskulturen vid den tiden, som satte högt värde på söner. Sådant retande glädde Profetens fiender och var utan tvekan en källa till sorg och irritation i hans hjärta. Detta kapitel uppenbarades därför för att trösta Profeten och försäkra honom om den bestående och rikliga godhet som Gud hade utvalt åt honom, samt om den förlust och brist som väntade hans förföljare.

Vers 1:

Guds välsignelser över Profeten Muhammed

Ordet som används i kapitlet och översätts som "överflöd" är härlett från en rot som betyder "mångfald". Det anger motsatsen till den betydelse som de fräcka Quraysh försökte tillskriva Profeten. "Vi har givit dig det som är rikligt, överflödande och rikt, utan begränsning och utan slut."

Vers 2:

Befallningen till Profeten att vara uppriktig i sin dyrkan av Gud och offra till Honom allena

Efter att ha försäkrat Profeten om denna storslagna gåva, som motbevisar vad förtalare och onda intrigmakare säger, leder Gud Profeten till att vara helt och uppriktigt tacksam till Honom för Hans gåvor. Han ska helhjärtat ägna sig åt Honom allena i dyrkan och i rituell slakt, utan att ta någon hänsyn till avgudadyrkan och vägra att delta i de ritualer som avgudadyrkarna utför, särskilt när de åkallar någon annan än Gud i sina offer.

Islam betonar ofta vikten av att uttala Guds namn vid slakt av djur. Det förbjuder allt som är invigt åt någon annan, vilket visar den vikt islam fäster vid att rena människans liv från all form av avgudadyrkan och allt som leder till den. Eftersom islam bygger på principen om Guds enhet i

dess renaste form, syftar det inte bara till att rena människans fantasi och samvete. Det bekämpar avgudadyrkan i alla dess former och strävar efter att utplåna dess spår i människans medvetande, dyrkan och allmänna beteende.

Livet, säger islam, är en odelbar helhet och måste behandlas som en sådan. Det måste renas inifrån och ut och helt riktas mot Gud, i alla dess aspekter: dyrkan, tradition och socialt beteende.

Vers 3: Gud försvarar Sin Profet

I den första versen fastslog Gud att Muhammed inte var den som saknade efterkommande, utan tvärtom den som hade blivit given överflöd. I denna vers kastar Gud tillbaka hånet på dem som hatade och hånade Profeten. Guds löfte har verkligen gått i uppfyllelse, för Muhammeds fienders inflytande och arv blev kortlivat, medan hans påverkan på mänskligt liv och historia har vuxit och fördjupats. Idag bevittnar vi sanningen i detta gudomliga uttalande lika tydligt som ingen av dem som först tilltalades av Koranen någonsin gjorde eller kunde föreställa sig.

Tro och godhet kan inte vara ofruktbara. Deras inflytande är både djupt och rotfast. Däremot kan falskhet, villfarelse och ondska växa och sprida sig snabbt, men de leder i slutändan till intet.

Guds kriterier är annorlunda än de kriterier som människor fastställer. Människor blir ofta bedragna när de fåfängt tror att deras omdöme är måttstocken. Framför oss står det värtaliga och bestående exemplet med Profeten. Vilket värde eller intresse för mänskligheten har Muhammeds förtalare och fiender haft för någon?

Å andra sidan kan man aldrig kalla det meningslöst att kalla människor till Guds religion, till sanning och godhet. Inte heller kan de rättfärdiga och sanna kallas berövade eller avskurna. Hur skulle det kunna vara så, när detta budskap självt kommer från, och stöds av, Gud, den Odödlige, den Evige? Men berövade och sterila är verkligen otro, villfarelse och ondska, liksom deras anhängare, hur starka och utbredda de än kan verka för stunden.

Gud bekräftar sanningen; listiga motståndare är blott lögnare!

[KAPITEL 108](#)

«[TAFSIR AV Kapitel 109, al-Kafirun ~ De icke-troende](#)

[TAFSIR AV Kapitel 107, al-Ma'un ~ Den lilla godheten](#)»

- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn 'Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid'ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummah](#)
- [Salafiyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)
- [Förklaringen och innebörden av profetens namn](#)